

Publicerad 2005-08-27 14:57 av Cinemiracle

Den här var inte bara lätt att skriva. Tusen tack för goda synpunkter. Nu tycker jag den knackar lite mindre.

Kärleksräddning

Vidrighetens mörkerdunster helt omsluter allt
Så svart av dödens färg är andedräktens ångor
Hopplöst oförmögen själen irrar blind i sin förtvivlan
där famn av tusen räddningsbroar öppnar sig förgäves
och brovaktsmännens rop förklingar ohört

I detta stiger stjärnor upp men skingrar inget
Så kraftigt tung är röken att den av ljus ej flyktas
och endast kärleksgnistan kan bränna plats för hoppet
Den tvingar så att åter fylla lungorna med dödslukt
så viss att detta fullt må ske innan sikten klarnar

Då i mörkret finner själen ännu en som bär på gnistan
Det är den själ som fylla skall den nyuppståndna tomhet
där saknadsörtens rötter förut tog all sin näring
Nu flyendet är över och närmanstiden börjat
och nybyggd är den bro som överbryggar djupet

[Följande sistavers strök jag vid publiceringen]

Med obönhörlig rörelse de närmar sig försiktigt tanken
Ej rädslolöst av ljusets starka kraft de dras tillsamman
Men stark är bron som byggts av längtans kärleksstenar
Den bär så lätt när mötet sker och ljuset åter tiodubblas
Då börjar livet leva och helt ny är gryningen i världen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cinemiracle med Poeter.se id #3660 innehar upphovsrätten